

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An absolutiones à Parocho excommunicato, suis Parochianis
impertitæ, fuerint validæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

CASUS LVII.

De Parocho excommunicato absolvente à peccatis &c.

Heribertus Parochus excommunicatus ob delictum à se commissum perguit obire munus Parochiale, & Confessiones suorum Parochianorum excipere, putantium eum non carere jurisdictione, quâ tamen spoliatus erat. Inter confitentes accedit etiam Necetas, & sua peccata confitetur, & absolvitur, sed vix peracta absolutione, dum è S. Tribunali recedere parat, recordatur peccati mortalis, cujus prius oblitus fuerat, à quo proin etiam absolvi petit, uti etiam ab alio peccato, quod prius ut dubium exposuerat, sed nunc scit certum fuisse. Heribertus ratus non esse opus nova absolutione, eum absque illa à se dimittit.

QUÆR. I. An Absolutiones ab Heriberto excommunicato impertitæ suis Parochianis valide fuerint?

QUÆR. II. An denuò sit absolvendus, qui post peractam Confessionem, & acceptam absolutionem statim subjungit peccatum grave, cujus prius fuerat oblitus?

QUÆR. III. An, qui confessus est peccatum ut dubium, si postea deprehendat, certum fuisse, teneatur rursus ut certum confiteri?

327

AD I. Q. Suppono intervenisse communem, & publicum Parochianorum errorem, putantium Parochum suum præditum esse ea-

dem jurisdictione, quâ prius præditus erat ante commissum delictum; quam tamen amiserat per Excommunicationem, quæ delicto

lieto annexa erat. Hoc supposito.

Ad Q. Videtur, absolutiones ab Heriberto suis poenitentibus impensas invalidas fuisse, & nullas. Primò, quia si error communis non interveniret, absolutiones Heriberti invalidæ forent: ergo etiam invalidæ sunt stante errore, quia non apparet, unde Confessarius in tali casu acquirat jurisdictionem, quâ excidit. Non ab errore, quia incongruens, & absurdum est, dicere, quòd jus, utpote æquum, & bonum, nascatur ab erroribus. Non à Parochianis, quia hi jurisdictionem dare non possunt, nec censentur dare ob ignorantiam defectus, qui eis ignotus est. Non denique à Superiore ob eandem rationem, & præterea in impedimento jurisdictionem tollente Superior sæpè dispensare nequit. Secundò, quia si error communis jurisdictionem conferret, tunc validæ etiam essent absolutiones collatæ à Clerico non Sacerdote, casu, quo per errorem haberetur pro Sacerdote: sequela est contra sensum Ecclesiæ, ipsamque veritatem.

323 Nihilominus affirmativè respondendum est, ac tenendum eas absolutiones validas fuisse. Ita Communis DD. cum Suarez, Lug. Sanch. Diana Coninck, Bonac. & sumitur ex *L. Barbarius 3. ff. de*

Offic. Prætor. Can. infamis 1. §. verumtamen caus. 3. q. 7. & arg. C. ad probandum 27. de sentent. & re judic. Et ratio est; quia quando communis error conjunctus est cum titulo colorato, ut si quis passim putetur esse Pastor, qui ob aliquem defectum re vera talis non est, aut si Parochus exponat Sacerdotem non approbatum, qui publicè approbatus existimatur &c. Ecclesia in tali casu supplet defectum, & jurisdictionem ad valorem necessariam imperit ob communem, & publicam poenitentium utilitatem. Nec valori obest mala fides ipsius Confessarii, aut Parochi scientis se carere jurisdictione, modò communi errore existimetur illà præditus, quia beneficium *L. Barbarius*, & *§. verumtamen cit.* non est datum in favorem Confessarii aut Judicis, sed boni publici, quod aliàs plurimum pateretur, si in tali casu mala fides Judicis, Confessarii, aut Parochi obesset valori actuum. Ex pari ratione valent acta Episcopi, vel alterius Prælati, cujus electio ob aliquod juris humani impedimentum irrita, & nulla fuit, si ejus nullitas publicè, ac communiter ignoretur, ut notat Wiestn. hinc n. 89.

Similiter si quis bona fide coepit possidere Beneficium, cui in hoc foro annexa est jurisdictio, & postea incipit dubitare de valore colla-

collationis, si facta diligenti inquisitione, manet adhuc dubius, sicut ipse in tali casu licitè retinet Beneficium, ita licitè exercet jurisdictionem Beneficio annexam; quia si forte Beneficium non esset ei validè collatum; Ecclesia tamen ob bonum commune suppleret tunc ejus defectum, jurisdictionem conferendo. Unde

Patet responsio ad argumenta in contrarium adducta.

Ad 1. enim R. jurisdictionem in tali casu conferri ab Ecclesia (vel à Republica respectu Judicis sæcularis) favore non tam ipsius erroris, quam publicæ necessitatis, & utilitatis, id quod suadet sollicitudo & benignitas Ecclesiæ erga suos subditos, & fideles.

Ad 2. neg. seq. nam quæstio hæc procedit de impedimentis juris humani; ubi Ecclesia, vel Respubl. potest supplere, & jurisdictionem conferre; Ecclesia autem in non sacerdote defectum supplere nequit, nam Ordo sacerdotalis ad valorem sacramentalis Absolutionis requiritur ex jure divino.

Ad 2. Q. Videtur opus non esse nova absolutione, si peccatum per oblivionem omissum statim subjungatur post acceptam absolutionem. Tum quia Confessio hæc posterior censetur moraliter esse una, eadèmq; cum illa priori: ex
R. P. Leonardelli Soc. Jesu.

ergo sufficit etiam una, eadèmq; absolutio.

Tum quia etiam in aliis sacramentis prolata physicè forma, non censentur moraliter finita, sed aliquantulum suspensa, donec materia apponatur, quæ positâ primùm adæquatè absolvuntur, & perficiuntur, uti contingit in Baptismo, in quo, prolata physicè forma, non debet necessariò uno simul, eodèmq; momento poni ablutio. Ergo.

His non obstantibus dicendum est, denuò absolvendum esse, qui post peractam Confessionem, & acceptam jam absolutionem statim subjungit novum peccatum mortale, cujus priùs in actu Confessionis fuerat oblitus, id, quod plerique DD. supponere videntur cum Lug. D. 14. n. 24. & ratio ipsa suadet; quia prolata sententiâ judiciali absolvitur judicium, & finitur totus actus judicialis terminatus ad delicta ad judicium delata: ergo non censetur ampliùs moraliter extendi ad alia delicta huic judicio nondum subjecta, sed pro nova accusatione, novòque delicto, novum quoque judicium instituendum est, novaque sententia ferenda. Unde

Patet responsio ad 1. rationem in contrarium allatam.

Ad 2. negatur paritas cum iis sacramentis, quæ prolata physicè formâ nondum censentur moraliter
Zz finita,